

Rubí es caracteritza pel creixement imparable que ha experimentat en els darrers anys. Ens ho explica en Josep Milà, arquitecte i fill d'aquesta localitat: "Dins l'àrea metropolitana de Barcelona, aquest creixement ha estat com una taca d'oli, poc planificat: no ha seguit un model clar de ciutat. Considero que el fenomen que s'està produint ara -consistent en el desplaçament de la població barcelonina cap a les rodalies- ens està perjudicant, ja que llavors les ciutats creixen sense equiparar els seus serveis i infraestructures a la quantitat de nous habitants".

El nostre protagonista encara va més enllà: "Hem de reflexionar sobre els criteris de creixement. Fins ara, les ciutats s'han caracteritzat per donar molta prioritat a l'automòbil, en detriment de les persones. Per sort, molts planejadors ja comencen a experimentar un canvi de mentalitat en aquest sentit però si no s'ofereixen alternatives als conductors perquè no agafin el cotxe és improbable que prosperin campanyes de sensibilització com les que han tingut lloc en diverses ciutats, quan alguns organismes han demanat a la gent que no agafi el cotxe per un dia".

Aquest arquitecte afirma també que un altre problema és com es produeixen "les sectoritzacions per especialització": es tracta de com se situen els diferents espais en la població. "La població mediterrània és aquella on tot està barrejat" però afirma que: "Ens comença a envair el model anglosaxó, segons el qual els grans centres comercials generen tots els aspectes lúdics de la vida social dels habitants. Així, a l'hora d'esbargir-se, una família només necessita agafar el cotxe i traslladar-se a aquestes grans superfícies. Davant de tot això, el model mediterrà hauria de poder recuperar el seu propi model de zona lúdica. D'altra banda, proliferen les segones residències -i fins i tot les primeres- ubicades als afores de les ciutats. Cal anar amb compte amb aquest tema perquè se'ns està acabant l'espai necessari per a la integració de totes aquestes estructures a la natura".

La conseqüència inevitable de tots aquests factors és l'aparició de "ciutats dormitori", un fenomen contra el qual en Josep Milà lluita des del seu lloc de treball a Rubí. L'arquitecte que ens acompanya advoca perquè els centres urbans recuperin "la vida domèstica: que la gent se saludin quan es trobi, que al carrer del costat hi hagi un cinema i, a la cantonada, una merceria. Cal que la ciutat ofereixi tot allò que es pot trobar en els grans complexos comercials". De fet, sembla que les mateixes circumstàncies econòmiques ens empenyen cap aquesta opció, si tenim en compte que molts dels centres comercials monstruosos de França, sense anar més lluny, estan tancant les seves portes de forma massiva.

"Sóc un amant de la cultura mediterrània i de tot el que l'envolta. Però això no vol dir que les nostres idees hagin de ser d'una puresa absoluta: cal aprofitar el que els altres models tenen de bo. Em considero molt eclèctic: cada problema ha de tenir la solució que li correspongui" conclou el nostre protagonista.

I és que es tracta d'un home que diu sentir-se responsable de tot allò que envolta "l'espai on es viu". Un es podria preguntar d'on surten

aquestes idees... "L'escola d'arquitectura transmet aspectes molt sensibles de l'habitatge, tant de portes endins com de portes enfora. És quan treballes amb urbanisme que poses més en pràctica aquestes pautes perquè et plantejes una obra on no viurà únicament una família, sinó tot un seguit de col·lectius".

Quan es tracta de construir un habitatge particular, però, les coses són diferents: "S'ha de fer pensant en les persones que hi han de viure, amb noms i cognoms, amb hàbits i costums diferents: en definitiva, amb els estils de vida particulars de cada grup familiar. I això, que és molt enriquidor, l'arquitecte ho ha de respectar: mai no ha d'obligar el client a canviar d'hàbits".

Després d'aquesta llarga introducció ja ens hem fet una idea de qui és en Josep Milà. Passem a conèixer una mica quina ha estat la seva trajectòria professional: "És molt difícil introduir-te en el món de l'arquitectura si no disposes de contactes. Jo era fill d'un botiguer de poble. Vaig tenir la sort, però, d'entrar a l'Ajuntament de Rubí per fer petites col·laboracions amb les brigades d'obres. Després d'això, vaig estar treballant uns anys amb en Ricard Bofill com a gestor de projectes". Va extreure ensenyaments importants d'aquesta experiència: "Vaig començar a concebre l'arquitectura des d'un punt de vista més cosmopolita i universal, la qual cosa és molt important; no ens hem de mirar el melic, sinó que hem d'aprendre molt, tant dels que tenim al costat com dels de les Antípodes".

"Tot seguit em vaig associar durant tres anys amb en José Antonio Coderch Giménez -fill d'un dels mestres de l'arquitectura catalana-, amb qui vaig dissenyar el tanatori de Rubí. Durant aquell temps, vaig conèixer gent de tot Espanya, la qual cosa ara em permet -tot i tenir el despatx a Rubí- treballar en punts de tota la geografia espanyola". Però això no evita que el nostre interlocutor concentri gran part de l'activitat en aquesta ciutat catalana, cosa que li permet emetre un judici molt fiable de l'evolució en aquesta població: "A Rubí hi ha hagut tanta especulació com en altres llocs. Jo he voltat món i continuaré voltant-ne, però m'he compromès a quedar-me al meu poble per intentar aportar-hi alguna cosa que pugui millorar-lo. Per aconseguir-ho, però, cal que els responsables de la ciutat ens escoltin".

I ell predica amb l'exemple: "Qualsevol persona que em vingui a veure amb alguna iniciativa, per esbojarrada que sembli, me l'escoltaré, perquè ens en falten, d'idees". I és que aquest creador està ple de projectes: "Actualment estic treballant en l'ampliació d'una escola que es basa en la rehabilitació d'un edifici modernista, la Torre de la Llebre. M'agradaria associar-me amb més gent, a fi de generar equips més grans capaços de treballar projectes de més dimensió".

Tot plegat són projectes que enorgulleixen aquest rubinenc "treballador, tossut i lluitador", casat amb la Maria Rosa i pare d'en Guillem -un noi de quinze anys- i l'Helena -de dotze-; un arquitecte que se'ns projecta afortunat en la seva modèstia: "Tinc la sort de treballar en el que m'agrada. Els artistes hem de renunciar a les divinitats perquè empobreixen l'obra".

“Concebo l’arquitectura des d’un punt de vista més cosmopolita i universal, la qual cosa és molt important; no ens hem de mirar el melic, sinó que hem d’aprendre molt, tant dels qui tenim al costat com dels de les Antípodes”

Josep Milà - Rubí (Vallès Occidental)